

Muurschilderingen in zwart en wit.

Het huis van Rasta Bientu

Rasta Bientu alias Rasta Car Wash.

Weer eens aan de wandel in Otrobanda, komen we bij het leegstaande pand aan de De Rouvilleweg/Havenstraat, gelegen naast Teatro Luna Blou. De muren zijn inmiddels door Instituto Buena Bista (IBB), een vooropleiding voor jong kunstenaarstalent op Curaçao, voorzien van schilderijen in zwart en wit, gemaakt door studenten van de kunstopleiding en gesponsord door het Prins Bernhard Cultuurfonds.

TEKST EN FOTO'S SOLANGE HENDRIKSE

„Kom maar. Je valt er echt niet van af.“

Rasta Bientu met op de achtergrond zichzelf en z'n droomauto.

Terwijl we druk aan het fotograferen zijn, wordt ons door een 'rasta' met een geel hemd gevraagd, die vanuit het niets plotseling voor ons staat, om een donatie ter

ondersteuning van de kunst, terwijl hij wijst naar de donatiebox die aan een boom bevestigd is bij de ingang van het terrein. Op dat moment, nog een beetje helder van geest, wimpel ik dat even af met een babbeltje en

spreekten we af dat ik de donatie op mijn terugweg achterlaat. Hij neemt er genoeg mee en noemt mijn naam, Maria, in zijn notitieboek. Hij moet even weg, maar komt later wel terug om de donatie op te halen, daar

waar we afspreken het achter te laten. We gaan het terrein op om alle kunst op ons gemak van dichtbij te bekijken, want het is er heel wat. Niet alleen de muurschilderingen, maar ook

andere vormen van kunst, waarin afvalmateriaal verwerkt is en een tweede leven gekregen heeft. We lopen rond in 'rasta' nummer twee, komt op de fiets aan en met folders van IBB naar ons toegelopen. Vriendelijk

stelt hij zich voor als Rasta Bientu. Ik snap het verband tussen de twee niet helemaal en bring het ter sprake.

„Wat Wie? Hoe ziet ie eruit? Je hebt hem toch geen donatie gegeven? Ik weet niet wie het is,

maar hij hoort hier niet thuis, want ik woon hier. Ik ben Rasta Bientu, of ook wel Rasta Car Wash.“

De naam Rasta Car Wash spreekt voor zich, maar hoe hij aan de naam Rasta Bientu

komt? Hij lacht een beetje schaaftachtig. „Die naam kreeg ik omdat ik heel snel ben. Maar dat is alweer lang geleden hoor, want nu ben ik rustig. Ik woon al bijna 20 jaar in dit pand. Op het bord hebben ze geschreven dat ik er meer dan 20 jaar woon, maar het is bijna twintig jaar. Waar vroeger de regenbak was, is mijn kamer. En zie je dat daar? Bovenaan de trap? Daar is mijn troon. Ik zit daar op mijn troon elke middag te genieten van het uitzicht. Die troon hebben de studenten van het IBB voor mij gemaakt. Evenals alle mooie schilderijen en kunst die je overal ziet.“

De binnenkant van de muur in de tuin en ook aan de buitenkant is inderdaad van prachtige muurschilderingen in zwart en wit voorzien. „Hier en daar door het hoge gras niet meer duidelijk zichtbaar“, zegt Bientu, „want ze hebben mijn maaimachine, waarmee ik het terrein schoon houdt, gestolen. Ook mijn fiets hadden ze gestolen.“ Inmiddels heeft hij een andere fiets, nadat via een oproep op Facebook een anoni-

me geveer een mooie mountainbike naar hem bracht. Super trots en blij is hij nu met z'n nieuwe fiets. Hij wijst naar zijn evenbeeld op de muur, bij zijn droomauto. Hij gaat er bij staan, zodat we dat vast kunnen leggen. Als een echt model poseert hij voor de foto en neemt er alle tijd voor, zodat wij de kans hebben een goede compositie te maken. Al posierend babbelt hij door en vraagt ons om vooral niet te vergeten ook een foto van z'n motorfiets te maken. Motorfiets? Heb je die dan? „Ja, kijk maar achter je, daar staat ie.“ Als ik omkijk, zie ik die daar inderdaad staan, een prachtige motorfiets in kunst, ook speciaal voor hem gemaakt door de studenten van het IBB. We krijgen een rondleiding en mogen de trap op naar zijn balkonnetje. „Het is veilig hoor en de trap is stevig. Je valt er echt niet van af. Kom maar.“ Hij neemt plaats op z'n troon, genietend van het

uitzicht en wacht geduldig tot we klaar zijn. „Wat ga je doen met al die foto's? Voor de krant? Ohhh, ik heb al zo vaak in de krant gestaan, op Curaçao, maar ook in het buitenland. Vergeten jullie ook niet de muur van het huis in het steegje hiernaast te bekijken? Daar staat ook een afbeelding met een grote 'ala' (vleugel) op geschilderd. Ga maar vast“, zegt hij, „ik kom er zo bij. Ik moet me even klaarmaken, want ik moet zo meteen een auto gaan wassen. De eerste voor vandaag.“ We lopen het steegje in en vergapen ons wederom aan de prachtige kunst. Hij komt ons achterna op z'n fiets, op weg naar z'n kluus. Onderweg stopt hij nog even en haalt van een matras, die zomaar op straat ligt, een stuk spons af. „Dit is goed om de auto mee te wassen“, zegt hij, „zwaait naar ons en fietst weg. Dat is nu recyclen. De donatie is welverdiend.“

Gezeten op zijn troon.

„Mijn motorfiets.“

Het hoekgebouw aan de De Rouvilleweg, gezien vanuit de steeg.